

ÁCS VIVIEN

Lélekszakadás

Közönnyel takart hazug mosolyok, piros rúzsok,
Elfeledett csókok, elillant vagy nem is volt bókok.
Eltört bögrék, megsebzett lelkek, zöldbe borult,
A végletekig elborozgatott emlékek.
Táncba feledkezett néma dalok,
Repülök, sírok vagy egyre csak kacagok.
Ismerős, de fájó illat, rám nehezedő hangok.
Reménytelen játszmák, mintha lett volna holnap,
De nem volt, boldogság nélküli, itt hagyott sóhajok,
Más vállán elsuttogott szavak, ölelés nélküli vigaszok,
Ébrenléttel átálmodott hajnalok, reggeli bánatok,
Bőrszoknyás esték és csukott szemem való festék,
Francia zenék, hideg, élettelen napfelkelték,
Félig élt élet, rosszul helyrerakott törmelékek.

Memoriter

Elementelek magamban,
Megőrzöm az illatod, ami minden porcikámra hatással volt,
A gerinced vonalát, az érintésed halk, áramlásszerű varázsát.
A hajad belövésének formáját, az inged gallérjának állását,
Reggeli ébredés után az arcod borostáját,
A kávé mellett lévő cigid tartását.
A csendes, de mégis mindent jelző sóhajaid,
A szálkás izmaid, a hasadon levő kockák számaid.
Azt, amikor a szád mosolygott, de a szemed nem,
Amikor játszottad a gáláns úriembert rendeltetészerűen.
Azt, ahogy a kezem a kezébe tökéletesen illett,
Azt a boldogságot, ami akkor átjárt és megihletett.
Azt, ahogy utoljára csókoltál a Kelenföldi pályaudvaron,
Azt, ahogy végül lemondtam rólad, tétován, összetörten, és fájón.

Elmentem végül azt, ahogy felszálltál az Édre tartó buszra,
Mert akkor elvitted magaddal a szívem, amit azóta sem kap-
tam vissza...

Távozás

Átlátszó ürességet kapok,
Nincsenek falak, csak a lebegések
Hallatszanak.
Bódult pillanatokra vágytam,
Repedezett mentsvárakat találtam.
Fájón tört rám a csend, egyedül
Koppant foltozott szívem,
Az, hogy érdekel bárkit is,
Vagy hogy újraéled-e a lelkem,
Már nem is remélem.
Fejben sem számolok már,
Mit bánom én, hogy voltál.
Ragasztott, boldog, hazug pillanataid
Lassan végleg elhagynak, mint
Ezen a novemberen a levelek
Is, mintha nem is csüngtek volna a fán,
Észrevétlen elhullanak.

Vigaszág

Fekete látszatzalakat húztál magad köré,
Elbástyáztad a szíved.
Leperegtek lelkedről a szavak,
Hiányérzet nem mardosta torkodat.
Azt tetted, amit mindig is szoktál,
Nem kérdeztél, de még csak nem is válaszoltál.
Szenvedélyt adtál, de szeretetet nem,
Testre vágytál, de lélekre és nőre nem.

Elvetted, ami kellett, búfelejtő lettem,
Érzelem nélküli élvezet lett a vesztém.
Olyannak láttál, amilyen sosem voltam,
Égettek a hazugságaid, de én nem szóltam.
Eszköznek láttál, egy felfedezetlen tárgynak,
Hiányzó darabkája a felkínált ágynak.
Te önző voltál, én önzetlenül adtam,
De csak egy múltenyhítő jóvátétel maradtam.
Elnyomott cigaretta és levetett pólók nyoma,
Az áprilisi hónap legfájóbb alkonya.
Kisírt szemek, eltaposott büszkeség,
Fájt-e neked a holnap, mint ahogy nekem fáj még?

Hol vagy már?

A hónapok, melyek eltelték nélküled,
Nekem semmit sem jelentettek,
Mert csak akkor, ott, veled,
Ősszel szerettem én az életet.
Szeptemberi napon esőben jöttél,
És ilyen gyorsan, rá
Tizenegy nappal már el is tűntél.
De a kezem beleillett a kezébe,
Az emlékek pedig beleégtek a lelkembe.
A szavaid, a mosolyod, az, hogy nem láttalak többé?
Odoszorolom a szívem legfájóbb pillanatai közé.
Hiába telnek a napok, és én mindig újra kezdem,
Félig létezem csak, mert a hiányodat állandóan elrejttem.
Télen írtál utoljára, de ígéreteid fájtak, kitöröltem,
Most a nyári melegben, a meg nem kapott vigasz tört rám el-
gyötörtén.
Nem tudom már, hogy szerettem-e én valaha így valakit?
Mert talán nem jössz már vissza, de én akkor is várlak téged
ugyanúgy, ugyanítt.